

Landskap: Småland Upptecknat av: Fabian Karlsson
 Härad: Konga Adress: Boaryd, Väckelsång
 Socken: Väckelsång Berättat av: _____
 Uppteckningsår: 1942 Född år 1894 i Boaryd

Daggorm (Luskung).

L.u. F. 43.

Daggorm (Luskung).

Den företeelse, som på andra
ställen går under benämningen
"Luskung", kallas här i Väckelsång
och angränsande socknar för "dagg-
orm" (utal: däggorm).

Namnet luskung har endast
nämnts i ett enda fall, och den
då omtalade företeelsen var något
avvikande från den vanliga kända.
Käradsdomare Robert Johansson i
Ostad, Väckelsånga socken, har berättat
följande.

— Benämningen luskung känner
jag till och har även sett den en
gång. När jag var barn, det kunde
omkring år 1900, och vi bodde hem-
ma i Hånseryd i Väckelsång, då ropade

mor en dag på oss barn och sade:
"Kom barn, ska ni få se en lustung"
I en burke hängde då ett slen-
migt band liknande en nutida
flugfångare, och det bandet var
fullt av en mängd små insekter
liknande små flugor. —

Daggormen känna de gamla
ganska väl till, men själv har
jag ej nåkad få se förekomsten,
ty denna är mycket sällsynt
och har tydligen visat sig ofta-
re före i tiden. Men när jag
var barn så skrämde en gammal
"Pilda i Flekagård", oss barn för en
daggorm. Vi fingo ej gå över
stenmuren till en asplunge i
en fuktig äng, ty där låg en farlig

daggorm, och om vi råkade trampa på den, då skulle sen foten som vidrört den slemmiga sinnen komma att kuttas bort.

En morbror, han dog år 1941, hade som barn på 1870-talet sett en daggorm. Han berättade ungefär följande.

— Daggormen var ett knappa två meter långt, slemmigt och silverglänsande band som "myrklade" av små maskar. Ormen ködde sig mycket långsamt framåt. Men en gubbe, Anders Erlundson hette han, hade reda på att daggormen var mycket farlig och gånad borde brännas upp. Han hämtade halm och lade omkring daggormen,

och kände sen på kalcen och
förstörde på så sätt serien. —

När far och mor levde, brukade
de berätta om den farliga daggormen,
som båda hade sett. Ett flertal
gamla har utfrågats om förekomsten
och de ha lämnat ungefär samma
upplysningar om den.

En daggorm kan bildas av en
vanlig orm. Om man dödar en
orm, men då ej slår hål på ormens
skinn, och låter man sen den döda
ormen ligga i solskenet och ruttna,
så uppstår inuti ormskinnets en
daggorm. En dödad orm skulle
man alltså gräva ned, vilket van-
ligen skedde i en myrstack, då
blev det ej en daggorm av den.

Men gick somskinnat sönder kunde
af ren daggorm bildas i det.

Daggormen beskrives vara mellan
en och två meter lång och omkring
10 cm bred. Den ser ut som ett band
av slen som glänsar. I slennet
finnes en verkörd mängd små
maskar, som mycket långsamt röra
sig framåt. Daggormen visar sig
endast i skugga, i dagg och på
fuktiga ställen. På torrare platser,
t. ex när den skall över en väg, har
ormen svårt att röra sig.

Det var farligt att röra vid en
daggorm. Om man blev "biten" av en
sådan, då kullade den kroppsdelen,
som vidrör ormen, bort och
var obotlig. Daggormen troddes båda

slyckor, och den borde därför så
fort som möjligt förstöras.

Det gick rej rakt slå ihjäl en dagg-
orm, utan den måste brännas upp.
Man har då buett halm eller hyvel
spånor omkring den och känd på.

Den sällsynta företeelsen har
har rej visat sig de senare åren.
Senast en daggorm var synlig
här i trakten var omkring år 1975
då den visade sig i Högakullt
i Nöbbele socken. Den daggormen
blev genast bränd.